

Den kiedsom Vinter gik sin Gang

Den kiedsom Vinter gik sin Gang,
Den Dag saa kort, den Nat saa lang
 Forandrer sig
 Saa lempelig;
Den barske Vind, den mørke Skye
 Maae flye;
Vor Kakkell-Ovn saa eene staaer,
Og hver Dags Kolde-Syge faaer.
Den tykke Vams, den foeret Dragt
Er alt hengt hen og reent foragt,
Og Muffen er tillige giemt
 Og glemt;
Man frygter ey, at Snee og Slud
Skal møde dem, som vil gaae ud;
 Thi lad os gaae
 At skue paa,
Hvor smukt Naturen sig beteer
 Og leer.

Ak see, hvor pyntet Soelen gaaer,
Med lange Straaler i sit Haar;
 Den varme Krands
 Er rette Kands
For alle Ting, som nu maa grye
 Paa nye;
Det klare, lyse Himmelblaae
Er værd at kaste Øye paa;
See Fuglene i Flokke-Tal,
Luftens viide Sommer-Sal
De holde snart hvert Øieblik
 Musik;
De kappes daglig, to og to,
At bygge, hvor de best kan boe;
 Her flyver een
 Jo med sin Green,
En anden sanker Haar og Straae
 Saa smaae.

Ak see, hvor tegner Marken vel
For Bonden, heele Verdens Trel!
 Han leer, fordi
 Hans Slaverie
Skal endes med sin Frugtbarhed
 I Fred.
Hist gaaer de kaade Lam i fleng
Og spøge i den grønne Eng;
De knæle med en Hiertens Lyst
For Moders mælkefulde Bryst;
De qvægner ved den søde Taar,

De faaer,
Hist vogter Hyrden Qvæg og Korn;
Et Hunde-Biæl, en Lyd af Horn
Er ald hans Spil;
Men hører til,
Hvor smukt den Skov ham svare maa
Derpaa.

Ak, see et meget yndigt Syn
Paa Skovens grønne Øyenbryn!
Den høye Top
Skal klædes op,
Og Vaaren pynter Bøgen ud
Til Brud.
Naar Soelen brænder, som en Glød,
Og stikker Ild i Barm og Skiød,
Da har man jo bag hvert et Blad
Abskonsel for sin matte Rad;
Her smager Thee og et Glas Viin
Fra Rhin.

Imidlertiid man faaer at see
Et ret naturligt Assemblee:
Hver Fugl har spendt
Sit Instrument,
De raske Dyr vil dandse net
Og let.

Ak see, hvor speyle-klar og glat
Den Søe dog er i lave sat;
Det er jo, som
At Solen kom
Kun for at see sit Skilderie
Deri.

Den Fisk, som stak i Dynd og Skarn,
Og slap fra Frost og Fange-Garn,
Han faaer nu atter Moed og Liv,
Og spøger frit i Rør og Siv;
See hist, hvor stolt hans Finner gaaer,
Og slaer.

Nu lirrer Frøen med sin Mund
Imod den søvnig Aften-Stund.
eg tænker paa
Mit Hviile-Straae,
Og ender min Spadsere-Gang
I Sang.

Saa er da Himmel, Jord og Vand
Opmuntret ved min Skabermænd;
Jeg gik omkring
Blant tusind Ting,
Guds Forsyn spores ved enhver
Især.

Bekymret Siel, saa seer du dog,
At Alting staaer i Herrens Bog!
I hvor det gaaer, saa veed jeg grant,
Mit Navn staaer tegnet deriblant;
Gud kommer vist min Tarv ihu

Endnu.

Han rammer nok den rette Tiid,
Da Himlen den skal blive bliid;

Jeg tør maaskee

Vel faae at see

Min Vinter blive til en Vaar

I Aar.